

Kniha Daniel – stodvanásť

Odhalenie prorockej symboliky Izmaela: od lukostrelca k zapečat'ovateľovi
144 000

Jeff Pippenger
2024-03-02

A Boh bol bol s chlapcom; a rástol a býval na púšti a stal sa strelcom z luku. 1. Mojžišova 21,20.

Izmael sa stal lukostrelcom, čo je symbol bojovania a symbol vykonávajúceho súdu, ktorý je privedený proti Rímu.

Hlas tých, čo utekajú a unikli z krajiny Babylonu, aby oznámili na Sione pomstu Hospodina, nášho Boha, pomstu za jeho chrám. Zhromaždíte lukostrelcov proti Babylonu; všetci, ktorí napínate luk, rozložte sa okolo neho táborom; nech z neho nikto neunikne. Odpláťte jej podľa jej skutku; podľa všetkého, čo učinila, učinite jej; lebo sa pyšne pozdvihla proti Hospodinovi, proti Svätému Izraelovmu. Jeremiáš 50:28, 29.

Strelci odplácajú Babylonu podľa jej skutku a toto odplatenie sa začína pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, s druhým hlasom osemnásť kapitoly Zjavenia, keď sa začína postupný vykonávací súd nad Babylonom.

A počul som iný hlas z neba, ktorý hovoril: Vyjdite z nej, ľud môj, aby ste nemali účasť na jej hriechoch a aby ste neprijali z jej rán. Lebo jej hriechy dosiahli až po nebo a Boh sa rozpamätal na jej nepravosti. Odpláťte jej tak, ako ona odplatila vám, a zdvojnásobte jej dvojnásobne podľa jej skutkov; do kalicha, ktorý naplnila, nalejte jej dvojnásobne. O koľko sa oslavovala a v prepychu žila, o toľko jej dajte trápenia a smútku; lebo vo svojom srdci hovorí: Sedím ako kráľovná, nie som vdova a smútok nikdy neuvidím. Zjavenie 18:4–7.

Išmael a jeho matka Hagar boli zadržaní od dedenia práva prvorodeného a boli vyhnaní. Tak sa žiarlivosť stala prorockou pohnútkou islamu a vojna jeho prorockým zamestnaním. Prvá zmienka zahŕňa obmedzenie uložené Išmaelovi a jeho matke Sárrou a ich „zadržanie“ sa stalo hlavnou prorockou charakteristikou islamu v celom Božom slove i v dejinách. Potomkovia Išmaela mali byť divokými mužmi, ktorých ruka bude proti každému človeku, a ich divoká povaha je znázornená divokým arabským oslom z čeľade koňovitých. Preto je islamské bojovanie prvého a druhého beda zobrazené ako bojovníci jazdia na rozvášnených koňoch.

Islam je posolstvom neskorého dažďa a je len primerané, že tri beda predstavujú tri špecifické prorocké línie, lebo metodológiou neskorého dažďa je „riadok na riadok“. Keď sa prorocké charakteristiky prvých dvoch línií spoja, ustanovujú líniu tretieho beda. Všetky tri prorocké línie znázorňujú obdobie pečatenia sto štyridsaťštyritisíc. Tieto tri línie predstavujú obdobie vylitia neskorého dažďa, lebo neskorý dažď začal kropiť, keď tretie beda prišlo 11. septembra 2001.

„Neskorý dážď má zostúpiť na Boží ľud. Mocný anjel má zostúpiť z neba a celá zem má byť osvietená jeho slávou.“ Review and Herald, 21. apríla 1891.

Obdobie pečatenia bolo takisto znázornené obdobím, ktoré sa začalo 11. augusta 1840 a skončilo príchodom tretieho anjela 22. októbra 1844. Toto časové obdobie bolo takisto znázornené v druhej kapitole Habakuka. Milleritské dejiny naplnili druhú kapitolu Habakuka, a tým sa začali, keď anjel zostúpil 11. augusta 1840, a skončili sa, keď tretí anjel prišiel 22. októbra 1844.

Druhá kapitola Abakuka uvádza, že na konci videnia bude toto videnie „hovoriť“. V treťom verši desiatej kapitoly Zjavenia anjel zvolal (hovoril) mocným hlasom a 22. októbra 1844 ten istý anjel prisahal (hovoril), že „času už viac nebude“. Abakukov strážca v prvom verši druhej kapitoly sa nachádza pri dátume 11. august 1840, lebo práve vtedy strážcovia pozdvihujú svoj hlas.

Pri vzbure roku 1888, ktorú sestra Whiteová označuje za predstavujúcu anjela zo zjavenia osemnástej kapitoly, ktorý mal osvietiť zem svojou slávou, strážcovia (Jones a Waggoner) pozdvihli svoje „hlasy“ ako trúbu, aby ukázali Božiemu ľudu jeho priestupky, lebo ich poslanstvo bolo poslanstvom pre Laodiceu. Dňa 11. septembra 2001, ktorý bol predobrazene zobrazený dejinami roku 1888, Pán viedol svoj ľud posledných dní späť k starým chodníkom Jeremiáša, kde strážcov nepočúvali. Zostúpenie anjela označuje prorocký príchod strážcov.

„Hlas“, ktorý prišiel 11. augusta 1840, bol sprostredkovaný prostredníctvom strážcov, a Jeremiášovi bolo povedané, že ak sa po svojom sklamaní vráti k svojej viere a dôvere v Boha, stane sa Božími ústami. Keď videnie, ktoré sa bolo zdržalo, napokon prišlo 22. októbra 1844, „prehovorilo“. Obdobie druhej kapitoly Habakuka, ktoré sa naplnilo v milleritských dejinách, znázorňuje obdobie zapečatovania sto štyridsaťštyri tisíc.

Je nevyhnutné rozpoznať, že obdobie od 11. augusta 1840 do 22. októbra 1844 znázorňuje zapečatovanie sto štyridsiatich štyroch tisíc, čo je obdobie, v ktorom je vyliaty neskorý dážď. Je to nevyhnutné, lebo poslanstvo neskorého dažďa má byť určené metodológiou „riadok na riadok“. Osobitné obdobie, ktoré je zapečatovaním sto štyridsiatich štyroch tisíc, je opakovane znázornené v prorockých líniiach, a tak je to aj v druhej kapitole Habakuka, ktorú sestra Whiteová priamo označuje za naplnenú v milleritskej histórii. Ona tiež opakovane učí, že milleritská história sa opakuje v dejinách sto štyridsiatich štyroch tisíc.

„S proroctvami, ktoré pokladali za vzťahujúce sa na čas druhého príchodu, bolo prepletené poučenie osobitne prispôbené ich stavu neistoty a napätého očakávania a povzbudzujúce ich, aby trpezlivo čakali vo viere, že to, čo je teraz ich rozumu nejasné, bude v príhodnom čase objasnené.“

„Medzi týmito proroctvami bolo aj to z Habakuka 2,1–4: „Postavím sa na svoju stráž a postavím sa na vežu a budem vyzerat', aby som videl, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem karhaný. A Hospodin mi odpovedal a riekol: Zapiš videnie a zreteľne ho vyznač na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie je ešte na určený čas, ale na konci prehovorí a nesklame; ak aj mešká, čakaj naň, lebo určite príde, nebude meškať. Hľa, ten, koho duša sa povyšuje, nie je vo svojom vnútri úprimný; ale spravodlivý bude žiť svojou vierou.“

„Už v roku 1842 usmernenie dané v tomto proroctve, aby sa „napísalo videnie a zreteľne vyznačilo na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať“, podnietilo Charlesa Fitcha k príprave proročkej mapy na znázornenie videní Daniela a Zjavenia. Vydanie tejto mapy sa pokladalo za naplnenie príkazu daného Habakukovi. Nikto si však vtedy nevšimol, že v tom istom proroctve je predstavené zdanlivé oneskorenie pri uskutočnení videnia — čas meškania. Po sklamaní sa tento text Písma zdal veľmi významný: „Lebo videnie je ešte na určený čas, ale na konci prehovorí a nesklame; keby aj meškalo, čakaj naň, lebo určite príde, nebude meškať.... Spravodlivý bude žiť zo svojej viery.“

„Časť Ezechielovho proroctva bola pre veriacich tiež zdrojom sily a útechy: „Stalo sa ku mne slovo Hospodinovo: Syn človeka, čo je to za príslovie, ktoré máte v izraelskej krajine a ktoré hovorí: Dni sa vlečú a každé videnie zlyháva? Preto im povedz: Takto vraví Pán, Hospodin.... Dni sú blízko a splnenie každého videnia.... Ja prehovorím a slovo, ktoré vyslovím, sa splní; už sa nebude viac odkladať.“ Dom Izraela hovorí: Videnie, ktoré vidí, sa týka mnohých budúcich dní, a prorokuje o časoch, ktoré sú ďaleko. Preto im povedz: Takto vraví Pán, Hospodin: Nijaké z mojich slov sa už viac nebude odkladať, ale slovo, ktoré som vyslovil, sa splní.“ Ezechiel 12:21–25, 27, 28.“ Veľký spor, 391–393.

Milleriti nielenže videli, že naplňajú podobenstvo o desiatich pannách a druhú kapitolu Habakuka, ale boli tiež vedení k tomu, aby pochopili, že dejiny, v ktorých naplňali tieto proroctvá, sú zároveň Ezechielovým označením tých istých dejín, v ktorých sa malo naplniť „splnenie každého videnia“. Časová línia dejín, ktorá predstavuje spečatenie sto štyridsaťštyritisíc, je miestom, kde sa naplnia splnenie každého videnia!

Čiary, ktoré predstavujú obdobie neskorého dažďa a zapečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc, sú privedené dohromady, aby preukázali, že proročné dejiny nevyhnutne nesú podpis Alfa a Omega.

Dejiny milleritského hnutia sa začínajú hlasom anjela zo zjavenia desať a končia tým istým hlasom. 11. september 2001 sa začína prvým hlasom zo zjavenia osemnásť a končí druhým hlasom zo zjavenia osemnásť. Habakuk druhá kapitola sa začína hlasom strážcov a končí hlasom Jeremiášovho strážcu. Prvé beda sa začína Mohamedom a končí Mohamedom II. Druhé beda sa začína uvoľnením štyroch anjelov islamu a končí zadržaním islamu.

Metodológia, ktorá je neskorým dažďom, je Izaiášovou metodológiou „riadok na riadok“ a riadky, ktoré sa spájajú, aby určili a ustanovili posolstvo neskorého dažďa, nevyhnutne obsahujú podpis Alfý a Omegy. Prvé beda z deviatej kapitoly Zjavenia sa začína Mohamedom a končí Mohamedom II. Toto obdobie je rozdelené na dva druhy vojny: prvým sú neorganizované útoky proti Rímu, ktoré sa naplno začali za Abú Bakra, a potom nasleduje obdobie sto päťdesiatich rokov, počas ktorého sa uskutočnilo prvé organizované vedenie vojny islamu.

Sto päťdesiat rokov je znázornených časovým proroctvom „piatich mesiacov“. Aj druhé beda obsahuje časové proroctvo, ktoré trvá tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní. Preto, keďže proročná štruktúra prvého a druhého beda stotožňuje koniec so začiatkom, obsahuje rozdelenie medzi pečatením a určitým časovým obdobím. Proces pečatenia je znázornený na začiatku dejín prvého beda a je znázornený na konci druhého beda.

To, čo nasleduje po zapečatení vo štvrtom verši, v prvom beda, je „päť mesiacov“ (sto päťdesiat rokov). Tých päť mesiacov je určených dvakrát, raz v piatom verši a opäť v desiatom verši. To, čo predchádza procesu zapečatovania od 11. augusta 1840 do 22. októbra 1844 v druhom beda, je proroctvo o „hodine, dni, mesiaci a roku“ (tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní) z pätnásteho verša. Spolu v jednej súvislej línii piata a šiesta trúba začínajú i končia znázornením procesu zapečatovania.

Ako dve čiary, použité „riadok na riadok“, označujú začiatok a koniec vyznačený Mohamedom prvým a Mohamedom druhým. „Riadok na riadok“ označujú dve odlišné obdobia v každej čiare, čo vzniká tým, že každá čiara obsahuje časové proroctvo. V dejinách prvého beda mal islam „ubližovať“ Rímu a v druhom bede ho mal „zabiť“. Prvé beda bolo vojnou oštepov, mečov a šípov a druhé beda zaviedlo ako výzbroj pušný prach.

„VERŠ 10. A mali chvosty podobné škorpiónom a v ich chvostoch boli žihadlá; a ich moc bola škodiť ľuďom päť mesiacov. 11. A mali nad sebou kráľa, ktorým je anjel priepasti; jeho meno po hebrejsky je Abaddon, ale po grécky má meno Apollyon.“

„Doteraz nám Keith poskytol ilustrácie zaznievania prvých piatich trúb. Teraz sa však s ním musíme rozlúčiť a pristúpiť k aplikácii nového prvku proroctva, ktorý je tu uvedený; totiž prorockých období.“

„Ich moc bola škodiť ľuďom päť mesiacov.—1. Vynára sa otázka: Ktorým ľuďom mali päť mesiacov škodiť?—Nepochybne tým istým, ktorých mali neskôr zabiť (pozri verš 15): ‚tretej časti ľudí,‘ čiže tretej časti Rímskej ríše,—jej gréckemu oddeleniu.

„2. Kedy mali začať svoje dielo mučenia? Na túto otázku odpovedá 11. verš.

„(1) ‚Mali nad sebou kráľa.‘ Od smrti Mohameda až takmer do konca trinásteho storočia boli mohamedáni rozdelení na rozličné frakcie pod viacerými vodcami, bez všeobecnej občianskej vlády, ktorá by sa vzťahovala na nich všetkých. Takmer ku koncu trinásteho storočia Othman založil vládu, ktorá je odvtedy známa ako osmanská vláda alebo ríša a ktorá rástla, až sa rozšírila nad všetky hlavné mohamedánske kmene a zjednotila ich do jednej veľkej monarchie.

„(2) Povaha kráľa. ‚Ktorý je anjelom priepasti.‘ Anjel označuje posla, služobníka, či už dobrého alebo zlého, a nie vždy duchovnú bytosť. ‚Anjel priepasti,‘ čiže hlavný služobník náboženstva, ktoré odtiaľ vyšlo, keď bola otvorená. Tým náboženstvom je mohamedanizmus a sultán je jeho hlavným služobníkom. ‚Sultán, alebo veľký Seignior, ako sa bez rozdielu nazýva, je zároveň aj najvyšším kalifom, čiže veľkňazom, spájajúc vo svojej osobe najvyššiu duchovnú dôstojnosť s najvyššou svetskou mocou.‘ — World As It Is, s. 361.

„(3) Jeho meno. Po hebrejsky ‚Abaddon‘, ničiteľ; po grécky ‚Apollyon‘, ten, ktorý hubí alebo ničí. To, že má dve odlišné mená v dvoch jazykoch, zjavne ukazuje, že zámerom je predstaviť skôr charakter tejto moci než jej meno. Ak je to tak, potom je v oboch jazykoch vyjadrený ako ničiteľ. Taký bol vždy charakter osmanskej vlády.“

„Kedy však Othman podnikol svoj prvý útok na grécke impérium? — Podľa Gibbona, Decline and Fall, atď., ‚Othman prvý raz vstúpil na územie Nikomédie 27. júla 1299.‘“

„Výpočty niektorých pisateľov vychádzali z predpokladu, že toto obdobie sa má začať založením Osmanskej ríše; to je však zjavne omyl; lebo nielenže mali mať nad sebou kráľa, ale mali aj päť mesiacov trápiť ľudí. Obdobie trápenia sa však nemohlo začať pred prvým útokom tých, ktorí trápili, čo bolo, ako už bolo uvedené vyššie, 27. júla 1299.

„Výpočet, ktorý nasleduje a je založený na tomto východisku, bol vykonaný a uverejnený v diele nazvanom Druhý príchod Krista atď., od J. Litcha, roku 1838.

„A ich moc bola škodiť ľuďom päť mesiacov.‘ Potiaľto siahalo ich poverenie: sužovať ustavičnými pustošeniami, no nie ich politicky usmrcovať. ‘Päť mesiacov,‘ pri tridsiatich dňoch na mesiac, nám dáva stopäťdesiat dní; a tieto dni, keďže sú symbolické, znamenajú stopäťdesiat rokov. Počnúc 27. júlom 1299 týchto stopäťdesiat rokov siaha do roku 1449. Počas celého tohto obdobia boli Turci zapojení do takmer neprestajnej vojny s Gréckou ríšou, a predsa ju nedobýli. Zmocnili sa viacerých gréckych provincií a držali ich, no grécka nezávislosť sa v Konštantínopole stále udržala. Avšak v roku 1449, pri ukončení stopäťdesiatich rokov, nastala zmena, ktorej dejiny budú uvedené pod nasledujúcou poľnicou.‘ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.“

Uriáš Smith cituje výpočet Josiáša Litcha o sto päťdesiatich rokoch, ktorý po svojom ukončení predstavuje východiskový bod pre prorocké o tristo deväťdesiatich jednom roku a pätnástich dňoch v nasledujúcej trúbe. O Litchovej predpovedi týkajúcej sa týchto dvoch navzájom prepojených časových prorociet sestra Whiteová zaznamenala:

„V roku 1840 vzbudilo široký záujem ďalšie pozoruhodné naplnenie prorocka. Dva roky predtým Josiah Litch, jeden z popredných kazateľov ohlasujúcich druhý príchod, uverejnil výklad Zjavenia 9, v ktorom predpovedal pád Osmanskej ríše. Podľa jeho výpočtov mala byť táto moc zvrhnutá... 11. augusta 1840, keď možno očakávať, že osmanská moc v Konštantínopole bude zlomená. A verím, že sa ukáže, že je to tak.“

„Presne v určenom čase Turecko prostredníctvom svojich vyslancov prijalo ochranu spojeneckých mocností Európy, a tak sa dostalo pod kontrolu kresťanských národov. Táto udalosť presne naplnila predpoveď. Keď sa to stalo známym, zástupy boli presvedčené o správnosti zásad prorockého výkladu, ktoré prijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnému hnutiu to dalo podivuhodný impulz. Muži vzdelaní a významného postavenia sa pripojili k Millerovi tak v kázani, ako aj vo vydávaní jeho názorov, a od roku 1840 do roku 1844 sa toto dielo rýchlo šírilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

Prvé a druhé beda sú spojené dvoma navzájom prepojenými časovými prorockami. Prvé beda sa začína znázornením zapečatenia a druhé beda sa končí dejinami od 11. augusta 1840 až po zaznenie siedmej trúby 22. októbra 1844, čo je takisto znázornením zapečatenia. Začiatok i koniec nesú podpis Alfý a Omegy, pretože, podobne ako v dejinách, v ktorých Kristus potvrdil zmluvu na jeden týždeň, je toto obdobie rozdelené na dve časti. Prvé obdobie sa začína prvým Mohammedom a končí druhým Mohammedom. Druhé obdobie sa začína „hlasom zo štyroch rohov zlatého oltára, ktorý je pred Bohom,“ a končí sa „hlasom“ Krista, ktorý prisahá „na toho, ktorý žije na veky vekov, ktorý stvoril nebo i to, čo je v ňom, zem i to, čo je na nej, more i to, čo je v ňom, že času už viac nebude.“

V tomto štúdiu budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Každá otázka, ktorú satan môže vzbudiť v mysli, aby vyvolal pochybnosť vzhľadom na veľké dejiny minulého putovania Božieho ľudu, poteší jeho satanské veličenstvo a je urážkou Boha. Zvest' o Pánovom skorom príchode v moci a veľkej sláve do nášho sveta je pravda a v roku 1840 sa pri jej zvestovaní pozdvihlo mnoho hlasov.“ Manuscript Releases, zväzok 9, 134.